

Arrest

nr. 284 041 van 30 januari 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Oriane TODTS
Avenue Henri Jaspar 128
1060 BRUXELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 26 januari 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 20 januari 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker kwam in België aan in augustus 2018, dit om zijn moeder die hier legaal verbleef en die ernstig ziek was en aan kanker leed, te vervoegen.

Verzoeker diende op 25 maart 2019 een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9 bis de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Op 27 mei 2020 vulde hij deze aanvraag aan.

Op 1 december 2020 trof verweerder een beslissing waarbij de voormelde aanvraag onontvankelijk verklaard werd. Tevens trof verweerder die dag een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Zij werden gestuurd naar de burgemeester van de betrokken gemeente om ze te laten betekenen op verzoekers adres aldaar.

Op 20 januari 2023 treft verweerder een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Deze bijlage wordt betekend op 21 januari 2023 en wordt thans bestreden. Ze luidt als volgt

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer :

Naam: L.

Voornaam: A.

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: Tirana

Nationaliteit: Albanië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is en een borgsom heeft betaald, moet hij het grondgebied verlaten. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken, terug te keren naar België.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 2°

O de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Betrokkene verblijft op het grondgebied minstens sinds 19.04.2022.

☐ 3° *wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.*

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 19.04.2022 voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs. Feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

De handel in verdovende middelen, meer bepaald de handel die volgt uit het opzetten van cannabisplantages, ontwricht onze maatschappij. Dergelijke handel veroorzaakt rechtstreeks en/of onrechtstreeks ook allerlei druggerelateerde criminaliteit. Het meewerken aan dergelijke handel brengt de gezondheid en de veiligheid van derden ernstig in gevaar. Daarom getuigt het plegen van dergelijke feiten van antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef. In het licht van de openbare veiligheid is het daarom volstrekt noodzakelijk om betrokkene van zijn vrijheid te beroven.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/13

Op 25.03.2019 heeft de betrokkene een regularisatie 9 bis aanvraag ingediend. Zijn aanvraag werd geweigerd en op 01.12.2020 kreeg hij een bevel om het grondgebied te verlaten.

In de vragenlijst hoorrecht en tijdens het gesprek met een terugkeerbegeleider op 12.09.2022 heeft de betrokkene verklaard familie (broer) te hebben in België. Hij vertelt dat hij naar België is gekomen om zijn moeder bij te staan op medisch vlak. Zij is overleden op 10/07/2019. Zijn vader woont nog in Albanië maar met hem praat hij niet meer. Hij heeft niemand meer in Albanië. Hij wenst in België, bij zijn broer te blijven.

De bescherming die artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) biedt, beperkt het gezin hoofdzakelijk tot de ouders en de (minderjarige) kinderen. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. In casu beperkt betrokkene zich ertoe te stellen dat zijn broer op het grondgebied verblijft. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt echter niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van dit familielid. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd. Uit de omstandigheid dat betrokkene over een verblijfplaats beschikt bij zijn broer kan niet ipso facto een band van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn broer worden afgeleid. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk.

Uit het administratief dossier en zijn verklaringen kan eveneens geen vrees in het kader van artikel 3 EVRM afgeleid worden.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken;

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 01.12.2020.

De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde; Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 19.04.2022 voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs. Feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

De handel in verdovende middelen, meer bepaald de handel die volgt uit het opzetten van cannabisplantages, ontwricht onze maatschappij. Dergelijke handel veroorzaakt rechtstreeks en/of onrechtstreeks ook allerlei druggerelateerde criminaliteit. Het meewerken aan dergelijke handel brengt de gezondheid en de veiligheid van derden ernstig in gevaar. Daarom getuigt het plegen van dergelijke feiten van antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef. In het licht van de openbare veiligheid is het daarom volstrekt noodzakelijk om betrokkene van zijn vrijheid te beroven.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene is niet vrijwillig vertrokken voor het vervallen van zijn toestemming. Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied minstens sinds 19.04.2020. Betrokkene respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn/haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 19.04.2022 voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs. Feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

De handel in verdovende middelen, meer bepaald de handel die volgt uit het opzetten van cannabisplantages, ontwricht onze maatschappij. Dergelijke handel veroorzaakt rechtstreeks en/of onrechtstreeks ook allerlei druggerelateerde criminaliteit. Het meewerken aan dergelijke handel brengt de gezondheid en de veiligheid van derden ernstig in gevaar. Daarom getuigt het plegen van dergelijke feiten van antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef. In het licht van de openbare veiligheid is het daarom volstrekt noodzakelijk om betrokkene van zijn vrijheid te beroven.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken;

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 01.12.2020. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Vasthouding (...)”.

Op 20 januari 2023 treft verweerder tevens een inreisverbod voor 3 jaar.

2. Over de ontvankelijkheid van de ingestelde vordering tot schorsing

De Raad is niet bevoegd om kennis te nemen van onderhavige vordering, in de mate dat zij is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, die in de bestreden bijlage 13 septies vervat ligt.

Immers, artikel 71, eerste lid van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt verder expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet. De Raad heeft dus dienaangaande geen rechtsmacht.

De vordering is derhalve onontvankelijk in zoverre zij is gericht tegen de beslissing tot vasthouding die besloten ligt in de bijlage 13 septies.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voor zover ze ontvankelijk is

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, er sprake moet zijn van een uiterst dringende noodzakelijkheid, een ernstig middel en een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Verzoeker bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Er

zijn geen gegevens die dit dringend karakter onderuit halen. Verwerende partij betwist het uiterst dringende karakter van de vordering ook niet in haar nota met opmerkingen.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve later kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.3.2. In een eerste middel werpt verzoeker op:

“ Kennelijke appreciatiefout en schending van de formele en materiële motiveringsplicht wat een schending uitmaakt van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen

- Schending van artikelen 7, 61/6 en volg., 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen

- Het artikel 110quinquies van het KB van 8 oktober 1981

- Schending van de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen

- schending van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen inzonderheid de verplichting van het bestuur om alle elementen van de zaak in aanmerking te nemen

- schending van artikelen 8 en 13 EVRM

- schending artikelen 6 en 47 van het Handvest van Fundamentele Rechten van de Europese Unie

- het rechtsbeginsel audi alteram partem

- Schending van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven

Na een theoretische uiteenzetting betoogt verzoeker in concreto als volgt:

“ In casu

• Eerst onderdeel: schending van de motiveringsplicht

Bestreden beslissing miskent evenals de motiveringsplicht door niet rekening te houden met het feit dat de eiser vrijgelaten onder voorwaarden dat:

(stuk 3).

De vierde voorwaarde is een materiële fout van de raadkamer die ondertussen verbeterd werd (stuk 4).

De beslissing enkel aanwijst:

Deze redenering, die duidelijk bedoeld is als antwoord op de talrijke veroordelingen van verweerder door uw Raad wegens het niet in aanmerking nemen van deze situaties, is geenszins afdoende.

Het feit dat de verzoeker naar België zou kunnen terugkeren (hoe?) om “te voldoen aan het gerechtelijk dossier” doet verschillende vragen rijzen:

- De eiser maakt het voorwerp van een inreisverbod 3 jaren dat hem verhindert om het land opnieuw te betreden en, bijgevolg, mee te werken aan het lopende onderzoek. Dat verzoeker zou kunnen terugkeren nadat hij de schorsing van het inreisverbod en een identiteitsdocument heeft verkregen, is louter hypothetisch, aangezien artikel 74/12 van de wet van 15 december 1980 niet voorziet in een procedure of criteria voor de behandeling van een verzoek om schorsing;

- Alleen het feit dat verzoeker het Belgische grondgebied verlaat, zelfs indien hij later terugkeert, blijft intrinsiek onverenigbaar met de naleving door verzoeker van de rechterlijke beschikking, die hem verplicht om bij zijn broer te verblijven en aan alle oproepingen en convocaties in het kader van het lopende onderzoek gevolg te geven.

De bestreden beslissing heeft tot gevolg dat verzoeker de voorwaarden voor zijn invrijheidstelling schendt, die zijn vastgesteld om een goede rechtsbedeling te waarborgen.

De eiser zou bovendien de borgsom verliezen.

In een arrest van 12 maart 2021, nr. 250.953, heeft uw Raad in een soortgelijke situatie uitspraak gedaan: “Uit de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt dat de verwerende partij onmiddellijk op de hoogte werd

gebracht van de voorlopige invrijheidsstelling van de verzoekende partij, en het gegeven dat dit onder voorwaarden geschiedde.

Noch uit de motivering van de bestreden beslissing noch uit de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt dat

de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing heeft onderzocht hoe de verzoekende partij

enerzijds het grondgebied kan verlaten en anderzijds kan voldoen aan de voorwaarden van haar voorlopige

invrijheidsstelling zoals bepaald door het hof van beroep op 5 maart 2021, waaronder de verplichting om vast

verblijf te houden in België en om niet zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van het openbaar ministerie

het grondgebied te verlaten. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt geenszins dat de verwerende partij

concreet is nagegaan of het mogelijk is voor de verzoekende partij om zich te houden aan de voorwaarden, alsook

het bevel op te volgen. De verwerende partij kan niet aangeven dat met het gegeven bevel de verzoekende partij

nog steeds in de mogelijkheid is om de haar opgelegde verplichtingen te voldoen, zonder concreet rekening te

houden met de voorwaarden die de verzoekende partij waren opgelegd, waaronder – zo wordt herhaald – het

verbod om het land te verlaten zonder voorafgaande toestemming van het openbaar ministerie en de verplichting

vast verblijf te houden op een vooraf bepaald adres in België. Daarenboven blijkt uit het arrest van het hof van

beroep dat er rekening werd gehouden met het gegeven dat de verzoekende partij geen verblijf heeft in België en

de ernst van de feiten waarvoor zij op 22 december 2020 door de correctionele kamer van de rechtbank van

eerste aanleg werd veroordeeld. In het arrest wordt immers uitdrukkelijk gemotiveerd dat de opgelegde voorwaarden voldoende waarborgen bieden om het risico van verdere strafbare feiten, het risico van wetsontduiking

en het risico van collusie aan te pakken. Op het eerste gezicht blijkt niet dat de verwerende partij zich voor het

nemen van de bestreden beslissing steunde op een correcte en zorgvuldige feitenvinding”.

De beslissing, die geen zorgvuldige analyse inhoudt van de situatie van de eiser, heeft kennelijk de plicht van adequate motivering geschonden.

- *Tweede onderdeel: schending van de artikelen 8 en 13 EVRM*

De eiser diende op 8 maart 2019 een regularisatieaanvraag. Die aanvraag zou onontvankelijk hebben verklaard worden en een bevel om het grondgebied te verlaten genomen werd. Het blijkt nochtans niet dat die beslissingen betekend werden.

De eiser is belemmerd, door de bestreden beslissing van verwijdering, om een beroep in te dienen tegen die beslissing van niet-ontvankelijkheid, wat een inmenging vormt in de artikelen 8 en 13 EVRM. De eiser benadrukt dat hij op het Belgische grondgebied een effectief familiale en privéleven leidt. Hij verblijft al bijna vijf jaar en heeft na een paar maanden een poging ondernomen om zijn verblijf te regulariseren.

Hij kwam in België aan om zijn moeder, die aan kanker leed, te bezorgen. Hij voegt evenals in België zijn broer, Alges LIC1 (RN 97.07.26 – 481.49) die in België getrouwd is en een Belgisch kindje van 8 maanden heeft (geboren op 30 mei 2022), waarvan de eiser de peter is. Zijn zus, Argelma LIC1 7

(RN 08.07.02 – 484.90) verblijft evenals in België. Zij is minderjarig. De eiser heeft geen familieleden meer in Albanië. Hij heeft al jaren geen contact meer met zijn vader.

Verwerende partij beweert dat de eiser niet afhankelijk zou zijn van zijn broer, zonder dit verder te

motiveren. Dit is een gestereotypeerde motivering die geen rekening houdt met de elementen van de zaken, o.a.:

- Het feit dat de moeder van de eiser en van Alges LICI gestorven is na een pijnlijk kanker;*
- Dat zijn andere familie meer hebben in Albanië, behalve een vader die zij niet echt kennen;*
- Dat Alges LICI aanvaarden dat zijn vader op zijn adres verblijf tijdens het gerechtelijke procedure, als voorwaarde voor de vrijlating door de raadkamer te Gent;*
- Dat de eiser de peter is van het kind van Alges LICI;*
- Dat zij wonen samen met hun zus, Argelma, die nog minderjarig is en die haar moeder gestorven is, zodat zij alleen maar haar broers heeft.*

Het feit dat Argelma, die een niet begeleide minderjarige vreemdeling is, toegestaan werd tot het tijdelijke verblijf in België, wijst aan dat er geen banden meer zijn in Albanië voor dit gezin.

De inmenging in het recht op het familieleven is nog groter dat de eiser het voorwerp maakt van een inreisverbod van drie jaren.

De bestreden beslissing, die als gevolg heeft dat de eiser verwijderd is van zijn familieleden, miskent bijgevolg het recht op familieleven van de eiser.

3.3.3. Verzoeker werpt een batterij geschonden geachte bepalingen op, maar de Raad leest in het verzoekschrift geen concrete uitleg aangaande de volgende grieven:

“- Schending van artikelen 7, 61/6 en volg., 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen

- Het artikel 110quinquies van het KB van 8 oktober 1981

- Schending van de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezeten onderdanen van derde landen

- schending artikelen 6 en 47 van het Handvest van Fundamentele Rechten van de Europese Unie

- het rechtsbeginsel audi alteram partem

- Schending van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven”

Deze middelonderdelen zijn dan ook onontvankelijk.

3.3.4. In een eerste middelonderdeel werpt verzoeker de schending op van “de motiveringsplicht”.

3.3.5. De bestreden bijlage 13 septies bevat duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen waarop ze steunt. Verzoeker duidt niet waarop ze hem niet toelaten zich erop te verdedigen wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62,§2, van de Vreemdelingenwet. Dat verzoeker ze begrijpt blijkt ten andere uit het feit dat hij inhoudelijke kritiek levert op de motieven van de bestreden bijlage 13 septies en in dit verband in het enig middel schending van de materiële motiveringsplicht opwerpt en aanvoert dat de bijlage 13 septies behept is met een manifeste appreciatiefout en geen blijk geeft van een zorgvuldig optreden vanwege verweerder.

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

3.3.6. Gezien verzoekers betoog ter ondersteuning van het eerste middelonderdeel, bekijkt de Raad dit vanuit het oogpunt van de geschonden geachte materiële motiveringsplicht en zorgvuldigheidsplicht.

3.3.7. Kernpunt van verzoekers betoog ter ondersteuning van het eerste middelonderdeel is dat bestreden bijlage 13 septies tot gevolg heeft dat hij de hem opgelegde voorwaarden voor zijn invrijheidstelling schendt, die naar zijn oordeel zijn vastgesteld om een goede rechtsbedeling te waarborgen. Verzoeker wijst erop dat hij tevens zijn betaalde borgsom zal verliezen. Hij geeft voorts kritiek op de door verweerder geopperde terugkeermogelijkheid als het gerechtelijk dossier dit vereist.

3.3.8. Uit de stukken 3 en 4 gevoegd bij het verzoekschrift blijkt dat verzoeker bij beschikking van de raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg van Gent van 13 januari 2023, een opheffing verkreeg van het bevel tot aanhouding mits het naleven van bepaalde politionele voorwaarden. Op 20 januari 2023 vaardigde de voormelde raadkamer een beschikking uit tot verbetering van de opgelegde voorwaarden. Meer bepaald verviel er 1 van de 5 opgelegde voorwaarden: “*het verbod het Belgisch grondgebied te betreden behalve indien hiervoor door de gerechtelijke instanties verzocht wordt*”. De volgende 4 voorwaarden blijven over en blijven 3 maanden gelden vanaf 13 januari 2023 :

1. van algemeen goed gedrag zijn en geen strafbare feiten plegen;
2. zich aanbieden bij elke politionele en/of gerechtelijke uitnodiging;
3. een contactverbod met de mede-inverdenkinggestelden in het dossier, die vervolgens met naam en toenaam opgesomd worden;
4. vast verblijf houden op een adres in Charleroi en aldaar inschrijving nemen in het bevolkingsregister en in geval van adreswijziging die zo vlug mogelijk meedelen.

Daarnaast blijft de verplichting gelden dat verzoeker een borgsom moet betalen van 3500 euro, te storten in de Deposito-en Consignatiekas. Blijkens het administratief dossier heeft verzoeker dit betaald op 20 januari 2023..

3.3.9. Uit de bestreden bijlage 13 septies, blijkt dat verweerder minstens op de hoogte was van de bovenvermelde beschikking van de raadkamer van 13 januari 2023. Immers kan hierin gelezen worden: *“Niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is en een borgsom heeft betaald, moet hij het grondgebied verlaten. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken, terug te keren naar België”*.

3.3.10. Gezien de bovenvermelde verbetering van de beschikking van 13 januari 2023 dateert van 20 januari 2023, de dag dat de bestreden bijlage 13 septies werd getroffen, en niet blijkt dat verweerder hiervan op de hoogte werd gesteld, kan hij niet verweten worden geen rekening te hebben gehouden met het feit dat de politionele voorwaarde wegviel inzake *“het verbod het Belgisch grondgebied te betreden behalve indien hiervoor door de gerechtelijke instanties verzocht wordt”*. Wat er ook van zij, verweerder kan gevolgd worden wanneer hij in zijn nota opwerpt: *“Evenwel stelt verweerder vast dat in de beschikking van 13.01.2023, noch in de verbeterde versie van 20.01.2023, niet wordt vermeld dat verzoeker het grondgebied niet mag verlaten”*. Het betoog ter terechtzitting van de verzoekende partij dat de opgelegde voorwaarde om op het verblijfsadres van de broer te blijven erop wijst dat ze in België moet blijven, kan niet overtuigen. Immers is een adreswijziging naar Albanië niet uitgesloten door de (verbeterde) beschikking. Ten overvloede, zelfs als in de beschikking uitdrukkelijk zou vermeld geweest zijn dat verzoeker het grondgebied niet mag verlaten, blijkt uit geen enkele reglementaire bepaling dat verweerder, die appreciatiebevoegdheid heeft voor wat betreft de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, in dit geval geen bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens mag treffen als hij de desbetreffende wettelijke voorwaarden vervult acht. Een beschikking van de raadkamer tot opheffing van het aanhoudingsbevel doet geen uitspraak over het verblijfsrechtelijk statuut van verzoeker in het Rijk. Dat is en blijft het prerogatief van de verwerende partij.

3.3.11. Een beschikking van de raadkamer is niet bekleed met een gezag van gewijsde zoals de verwerende partij terecht opmerkt in haar nota. Er is voorts geen sprake van een hiërarchie tussen beschikkingen van de raadkamer die binnen het domein van het strafrecht worden genomen en beslissingen die zich opdringen in het kader van het vreemdelingenrecht. Dat de raadkamer in casu een verdere voorlopige hechtenis van verzoeker niet meer strikt noodzakelijk achtte en hieraan politionele voorwaarden verbond, houdt niet in dat verweerder het gegeven dat verzoeker op illegale wijze in het Rijk verblijft, niet langer mag weerhouden om hieraan verblijfsrechtelijke gevolgen te koppelen. De Raad stelt overigens vast dat verzoeker niets inbrengt tegen de vaststelling in de bestreden bijlage 13 septies dat verzoeker valt onder de toepassing van artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet omdat *“Betrokkene verblijft op het grondgebied minstens sinds 19.04.2022”*. Deze vaststelling volstaat op zich al om het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten te kunnen schragen.

3.3.12. Uiteraard houdt het voormelde niet in dat er geen contacten kunnen plaatsgrijpen tussen verweerder en de gerechtelijke autoriteiten over wat prima facie de opportuniteit van een verwijderingsmaatregel betreft in geval van een lopende gerechtelijk procedure. De controle over de opportuniteit van een verwijderingsmaatregel valt echter buiten de rechtsmacht van de Raad die alleen maar kan toezien op de wettelijkheid van beslissingen die genomen worden in het kader van de Vreemdelingenwet. Alleszins, de Raad neemt akte van de verwijzing in de nota met opmerkingen naar *“de bepalingen van de omzendbrief nr. COL 13/ 2010 (College van Procureurs Generaal)”* waarbij ze stelt: *“Uit deze omzendbrief blijkt dat het Parket contact dient op te nemen met de Dienst Vreemdelingenzaken indien het noodzakelijk is dat de desbetreffende vreemdeling op het grondgebied (illegaal) dient te verblijven. Dergelijke contactname is niet gebeurd, waardoor er geen redenen zijn om aan te nemen dat er verzet zou zijn tegen een uitvoering van de thans bestreden beslissing”*. Uit het administratief dossier blijkt ten overvloede nog dat een attaché van de Dienst

Vreemdelingenzaken op 24 januari 2023, zijnde na het treffen van de bestreden bijlage 13 septies, telefonisch contact opgenomen heeft met de griffie van de betrokken raadkamer. De inhoud van het gesprek wordt als volgt weergegeven: *“Er zijn geen bezwaren om betrokkene terug te sturen. Zijn dossier ligt niet meer bij OR en onderzoek is afgesloten. Zijn zaak wordt verwezen naar de rechtbank”*. Ter terechtzitting bekritiseert de verzoekende partij het voormelde, maar gezien het de opportuniteit van een verwijderingsmaatregel betreft en zoals hierboven gesteld werd, de beschikkingen van de raadkamer niet stellen dat verzoeker het grondgebied niet mag verlaten (cfr. punt 3.3.10), gaat de Raad er niet verder op in.

3.3.13. Bovendien wijst verweerder ondanks het treffen van een inreisverbod expliciet op de mogelijkheid voor verzoeker om terug te keren naar België, *“Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier, (...) voorzien van de nodige identiteitsstukken”*.

3.3.14. Verzoeker stelt zich daar vragen bij, maar het feit dat die bij hem opkomen, maakt niet dat verweerder in casu onzorgvuldig tewerk is gegaan of een manifeste appreciatiefout heeft begaan. Zo wijst verzoeker erop dat het inreisverbod van 3 jaar hem verhindert om België opnieuw binnen te komen en mee te werken aan het lopend onderzoek. Verzoeker kan vooreerst deze beslissing nog aanvechten via de gewone schorsings-en annulatieprocedure, de beroepstermijn loopt nog. Voorts, als het inreisverbod een definitieve beslissing wordt, staat het verzoeker vrij om de opheffing of opschorting ervan te vragen op grond van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet. Het is niet omdat de procedure of behandelingscriteria niet voorzien zijn, dat het later zou gaan om een hypothetische mogelijkheid, zeker niet als de bestreden bijlage 13 septies de in punt 3.3.13. zinsnede bevat. Verzoeker acht verder zelfs een terugkeer na het verlaten van het Belgisch grondgebied, intrinsiek onverenigbaar met de naleving van de rechterlijke beschikking, die hem verplicht om bij zijn broer te verblijven en aan alle oproepingen en convocaties in het kader van het lopende onderzoek gevolg te geven. Echter de betrokken beschikkingen sluiten geen adreswijziging uit naar Albanië, wat door de verzoekende partij ter terechtzitting niet ontkend wordt, en zoals gezegd heeft een beschikking van een raadkamer alleszins geen voorrang op beslissingen die zich opdringen in het kader van de Vreemdelingenwet. Dat verzoeker zijn borgsom zal verliezen bij een terugkeer naar Albanië kan verweerder niet aangewreven worden. Dit komt voort uit verzoekers eigen handelingen, met name handelingen stellen die aanleiding geven tot een strafrechtelijk onderzoek, waarbij hij in voorlopige hechtenis gehouden werd, die daarna opgeheven werd onder voorwaarden alsook zich illegaal op het Belgisch grondgebied bevinden. Ten slotte blijkt niet of verzoeker naar de gerechtelijke autoriteiten toe de bestreden bijlage 13 septies niet kan aanhalen als reden waarom hij aan sommige politieke voorwaarden niet meer kon voldoen. Het blijkt ook niet of verzoeker geen toestemming zou kunnen vragen aan de gerechtelijke autoriteiten om het grondgebied te verlaten en zijn adreswijziging naar Albanië door te geven.

3.3.15. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond. Evenmin wordt aangetoond dat verweerder een manifeste appreciatiefout beging. Een verwijzing naar een arrest van de Raad van 12 maart 2021 kan hieraan geen afbreuk doen. Er bestaat geen precedentenwerking in het Belgisch recht en verzoeker toont ook niet aan dat zijn situatie volledig gelijkaardig is aan de zaak die aanleiding gegeven heeft tot het door hem vermelde arrest.

Het eerste middelonderdeel is niet gegrond.

3.3.16. In een tweede onderdeel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 8 en 13 van het EVRM. Verzoeker benadrukt dat hij alhier een effectief familiaal-en privéleven leidt en somt de elementen op die zijn zaak kenmerken. Hij wijst erop dat hij geen beslissing betekend kreeg inzake zijn aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet en evenmin kennis kreeg van het bevel om het grondgebied te verlaten. Volgens verzoeker is hij *“belemmerd, door de bestreden beslissing van verwijdering, om een beroep in te dienen tegen die beslissing van niet-ontvankelijkheid, wat een inmenging vormt in de artikelen 8 en 13 EVRM”*. Hij is van oordeel dat de bestreden bijlage 13 septies zijn recht op een familieleven miskent en dat de ongeoorloofde inmenging hierop nog groter is doordat verweerder ook een inreisverbod getroffen heeft.

3.3.17. In de bestreden bijlage 13 septies kan gelezen worden:

“Op 25.03.2019 heeft de betrokkene een regularisatie 9 bis aanvraag ingediend. Zijn aanvraag werd geweigerd en op 01.12.2020 kreeg hij een bevel om het grondgebied te verlaten.”

In de vragenlijst hoorrecht en tijdens het gesprek met een terugkeerbegeleider op 12.09.2022 heeft de betrokkene verklaard familie (broer) te hebben in België. Hij vertelt dat hij naar België is gekomen om zijn moeder bij te staan op medisch vlak. Zij is overleden op 10/07/2019. Zijn vader woont nog in Albanië maar met hem praat hij niet meer. Hij heeft niemand meer in Albanië. Hij wenst in België, bij zijn broer te blijven. De bescherming die artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) biedt, beperkt het gezin hoofdzakelijk tot de ouders en de (minderjarige) kinderen. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. In casu beperkt betrokkene zich ertoe te stellen dat zijn broer op het grondgebied verblijft. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt echter niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van dit familielid. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd. Uit de omstandigheid dat betrokkene over een verblijfplaats beschikt bij zijn broer kan niet ipso facto een band van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn broer worden afgeleid. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk”.

3.3.18. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat deze beoordeling strijdig is met artikel 8 EVRM. Hij acht het een stereotiepe motivering maar dit maakt niet dat ze niet afdoende, deugdelijk of pertinent is. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat er sprake is van een afhankelijkheidsband tussen hem en zijn broer die verder gaat dan affectieve banden en de mogelijkheid om bij hem te verblijven omwille van een familiale band. Het feit dat verzoekers moeder gestorven is na een pijnlijke kanker is een jammerlijke zaak en moet hard aangekomen zijn bij verzoeker, maar dit maakt niet dat verzoeker afhankelijk wordt van zijn broer. Evenmin wordt dit aangetoond door het overigens bloot betoog dat verzoeker de peter is van het kind van zijn broer. Dat verzoekers broer samenwoont met hun minderjarige zus en dat hij op hun adres zijn verblijfplaats mag hebben in het kader van een gerechtelijke procedure, maakt niet dat hiermee een afhankelijkheidsband wordt aangetoond tussen verzoeker, zijn broer en zijn zus. Dat verzoeker geen andere familie meer heeft in Albanië behalve een vader die hij niet echt kent, is niet meer dan een bloot betoog. Zelfs als dit alles effectief het geval zou zijn, ziet de Raad niet in waarom verzoeker, die een gezonde jonge man is van 23 jaar, niet alleen zijn streng zou kunnen trekken in Albanië alwaar zijn broer en zijn zus hem zeker kunnen komen opzoeken en waarmee hij ook contact kan houden via moderne communicatiemiddelen. Het blijkt dus niet dat er sprake is van een gezinsleven tussen verzoeker, zijn broer en zijn zus. Verzoeker duidt ten slotte niet het privéleven dat hij zegt te leiden in België. In geval van een illegaal precair verblijf in het Rijk, zoals in casu, zal alleszins enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). Verzoeker toont niet aan dat zijn situatie dergelijke uitzonderlijke omstandigheden vertoont. Het inreisverbod ten slotte is niet de bestreden beslissing, dit is zoals gezegd nog vatbaar voor beroep en verzoeker kan dit niet aanwenden om zijn grief inzake artikel 8 EVRM kracht bij te zetten.

3.3.19. Blijkens het administratief dossier werden de beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard en het bevel om het grondgebied te verlaten, die beiden dateren van 1 december 2020, op dezelfde dag verstuurd naar de betrokken gemeente om te betekenen op verzoekers adres. Tevens werd dit alles naar zijn advocaat verzonden. Voor zover dient aangenomen te worden dat verzoeker, zoals hij het voorhoudt in zijn verzoekschrift, dit alles niet daadwerkelijk ontving, is het zo dat de aanvraag om verblijfsmachtiging die verzoeker heeft ingediend op grond van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet zich bevindt in het administratief dossier. Hieruit blijkt niet dat verzoeker andere elementen heeft aangehaald dan deze die in de bestreden bijlage 13 septies opnieuw beantwoord worden en waartegen verzoeker zich thans opnieuw kan verdedigen. Verzoeker toont ook niet aan dat hij hierin zaken heeft aangehaald die niet beantwoord worden in de bestreden bijlage 13 septies. Alleszins mocht verzoeker nog een procedure aanhangig willen en kunnen maken bij de Raad tegen de voormelde beslissingen van 1 december 2020, een hangende procedure tegen dergelijke beslissingen heeft geen schorsende werking en heeft geen impact op de illegale verblijfssituatie van verzoeker.

Het tweede middelonderdeel is niet gegrond.

Derhalve is het eerste middel voor zover ontvankelijk, niet gegrond en dus niet ernstig.

3.3.20. In een tweede middel werpt verzoeker op:

“Kennelijke appreciatiefout en schending van de formele en materiële motiveringsplicht wat een schending uitmaakt van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen

- schending van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen inzonderheid de verplichting van het bestuur om alle elementen van de zaak in aanmerking te nemen

- schending van het artikel 6 EVRM

- schending artikel 47 van het Handvest van Fundamentele Rechten van de Europese Unie”

Verzoeker betoogt als volgt:

“Artikel 6 EVRM voorziet in een recht op een eerlijk proces en bepaalt dat:

Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging heeft een ieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld. De uitspraak moet in het openbaar worden gewezen maar de toegang tot de rechtszaal kan aan de pers en het publiek worden ontzegd, gedurende de gehele terechtzitting of een deel daarvan, in het belang van de goede zeden, van de openbare orde of nationale veiligheid in een democratische samenleving, wanneer de belangen van minderjarigen of de bescherming van het privé leven van procespartijen dit eisen of, in die mate als door de rechter onder bijzondere omstandigheden strikt noodzakelijk wordt geoordeeld, wanneer de openbaarheid de belangen van een behoorlijke rechtspleging zou schaden.

2. Een ieder tegen wie een vervolging is ingesteld, wordt voor onschuldig gehouden totdat zijn schuld in rechte is komen vast te staan.

3. Een ieder tegen wie een vervolging is ingesteld, heeft in het bijzonder de volgende rechten:

(a) onverwijld, in een taal die hij verstaat en in bijzonderheden, op de hoogte te worden gesteld van de aard en de reden van de tegen hem ingebrachte beschuldiging;

(b) te beschikken over de tijd en faciliteiten die nodig zijn voor de voorbereiding van zijn verdediging;

(c) zich zelf te verdedigen of daarbij de bijstand te hebben van een raadsman naar eigen keuze of, indien hij niet over voldoende middelen beschikt om een raadsman te bekostigen, kosteloos door een toegevoegd advocaat te kunnen worden bijgestaan, indien de belangen van een behoorlijke rechtspleging dit eisen;

(d) de getuigen à charge te ondervragen of te doen ondervragen en het oproepen en de ondervraging van getuigen à décharge te doen geschieden onder dezelfde voorwaarden als het geval is met de getuigen à charge;

(e) zich kosteloos te doen bijstaan door een tolk, indien hij de taal die ter terechtzitting wordt gebezigd niet verstaat of niet spreekt.

Het Europees Hof laat hieromtrent gelden, in een arrest EHRM, Konstas t. Griekenland, 24 mei 2011, Verzoek no 53466/07, dat:

La Cour rappelle que si le principe de la présomption d'innocence consacré par le paragraphe 2 de l'article 6 figure parmi les éléments du procès pénal équitable exigé par l'article 6 § 1, il ne se limite pas à une garantie procédurale en matière pénale : sa portée est plus étendue et exige qu'aucun représentant de l'Etat ne déclare qu'une personne est coupable d'une infraction avant que sa culpabilité n'ait été établie par un tribunal (Allenet de Ribemont, précité, §§ 35-36). En outre, la Cour précise qu'une atteinte à la présomption d'innocence peut émaner non seulement d'un juge ou d'un tribunal mais aussi d'autres autorités publiques (Daktaras c. Lituanie, no 42095/98, §§ 41-42, CEDH 2000-X). Cela est dû au fait que la présomption d'innocence, en tant que droit procédural, participe principalement au respect des droits de la défense et favorise en même temps le respect de l'honneur et de la dignité de la personne poursuivie (§32).

Het Hof herinnert bijgevolg eraan dat het vermoeden van onschuld, zoals omvat in paragraaf 2 van artikel 6 EVRM, niet enkel beperkend geldt in strafzaken maar dat de draagwijdte hiervan veel uitgebreider is. Geen enkele vertegenwoordiger van de Staat kan een persoon schuldig beschouwen aan een strafbaar feit zolang de schuld niet is vastgesteld door een rechtbank; Dat dit komt door het feit dat het vermoeden van onschuld, zijnde een procedureel recht, hoofdzakelijk bijdraagt tot de eerbiediging van de rechten van verdediging en tegelijkertijd het respect voor de eer en de waardigheid van de vervolgte persoon bevordert.

Het vermoeden van onschuld maakt, volgens het Cassatiehof, eveneens een algemeen rechtsbeginsel uit;

Het artikel 6 EVRM houdt evenals de rechten van de verdediging, o.a. het recht om zich persoonlijk te verdedigen en, bijgevolg, in persoon bij de terechtzitting aanwezig te zijn:

"The Court reiterates that the object and purpose of Article 6 of the Convention taken as a whole show that a person charged with a criminal offence is entitled to take part in the hearing. Moreover, subparagraphs (c) and (d) of paragraph 3 guarantee to "everyone charged with a criminal offence" the right "to defend himself in person" and "to examine or have examined witnesses", and it is difficult to see how these rights could be exercised without the person concerned being present (see the Colozza v. Italy judgment of 12 February 1985, Series A no. 89, p. 14, § 27; and the Monnell and Morris v. the United Kingdom judgment of 2 March 1987, Series A no. 115, p. 22, § 58)"
(Cour EDH, arrêt Zana c/ Turquie, réf. 69/1996/688/880, §68, wij onderstrepen).

B. Toepassing in casu

- Eerst onderdeel: schending van de rechten van de verdediging

De eiser werd door de raadkamer vrijgelaten onder bepaalde voorwaarden:

De vierde voorwaarde is een materiële fout van de raadkamer die ondertussen verbeterd werd (stuk 4).

De eiser is verplicht om zijn adres te communiceren en moet bij alle proceshandelingen verschijnen. Hij heeft borgsom moeten betalen die hij zal verliezen indien hij deze voorwaarden niet respecteert.

De bestreden beslissing miskent het artikel 6 EVRM

Bestreden beslissing heeft immers rechtstreekse gevolgen op de strafrechtelijke procedure en op zijn rechten van verdediging.

De verwijdering van de eiser heeft als gevolg dat hij de voorwaarden van zijn vrijlating niet meer zal respecteren, wat zware gevolgen op zijn strafprocedure kan hebben.

Hij zal bovendien bezwaarlijk zijn verdediging, samen met zijn advocaat kunnen voorbereiden.

Hij zal bovendien niet persoonlijk aanwezig kunnen zijn en de opportuniteit geven aan rechter om, desgevallend, aanvullende onderzoeken te maken.

Zijn rechten van de verdediging en recht op een eerlijk proces zouden bijgevolg geschonden zijn door zijn verwijdering.

De bestreden beslissing schendt kennelijk het artikel 6 EVRM en de rechten van de verdediging.

- Tweede onderdeel: schending van het vermoeden van onschuld

Verzoeker roept geen schending in van artikel 6 EVRM in huidige procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Hij stelt echter dat dit artikel geëerbiedigd dient te worden in het kader van de strafzaak die op het moment van de beslissing nog steeds hangend was.

Het Europees Hof stelt in zijn hogervermeld arrest Konstas t/ Griekenland, aangaande het vermoeden van onschuld reeds voor recht, dat;

dans d'autres affaires où les juridictions nationales n'étaient pas amenées à statuer sur la culpabilité par une décision définitive, la Commission européenne des droits de l'homme a admis que la présomption d'innocence ne pouvait cesser que par la condamnation légale définitive de l'intéressé (voir Englert c. Allemagne, no 10282/83, rapport de la Commission du 9 octobre 1985, DR 31, p. 11, § 49 et Nölkenbockhoff c. Allemagne, no 10300/83, rapport de la Commission du 9 octobre 1985, DR 31, p. 12, § 45).

36. La Cour estime utile de rappeler aussi que la Convention doit s'interpréter de façon à garantir des droits concrets et effectifs et non théoriques et illusoires (voir, entre autres, Artico, précité, § 33, et Capeau c. Belgique, no 42914/98, § 21, CEDH 2005-I). Partant, et au vu de ce qui précède, elle considère que la présomption d'innocence ne saurait cesser de s'appliquer en appel du seul fait que la procédure en première instance a entraîné la condamnation de l'intéressé. Une telle conclusion contredirait le rôle de la procédure en appel, au cours de laquelle le juge compétent est tenu de rejurer, en fait et en droit, la décision qui lui est dévolue. La présomption d'innocence se trouverait ainsi inapplicable dans une procédure au travers de laquelle l'intéressé sollicite un nouveau jugement de son affaire et vise à l'infirmer de sa condamnation préalable (§§35- 36).

In deze zaak stelde het Hof de schending van het vermoeden van onschuld door andere autoriteiten dan de gerechtelijke autoriteiten vast.

Bijgevolg, is de Dienst voor Vreemdelingenzaken gehouden tot de eerbiediging van dit beginsel net zoals de andere autoriteiten.

In casu, wordt de eiser helemaal niet beoordeeld. De eiser betwist zijn betrokkenheid in deze feiten.

Verwerende partij zich enkel baseert in de bestreden beslissing op het aanhoudingsbevel om te concluderen dat de eiser een gevaar vormt voor de openbare orde. Wanneer verwerende partij betoogt dat verzoeker schuldig is voor enkel te verwijzen aan een niet definitief vonnis, zij artikel 6 EVRM schendt. Dit is ook in strijd met het beginsel van vermoeden van onschuld alsook het zorgvuldigheidsbeginsel nu deze vermelding voorbarig is”.

3.3.21. De Raad leest in het verzoekschrift enkel een uitleg aangaande de wijze waarop de bestreden bijlage 13 septies artikel 6 EVRM schendt alsook het vermoeden van onschuld en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De overige middelonderdelen zijn derhalve onontvankelijk.

3.3.22. In een eerste middelonderdeel acht verzoeker artikel 6 EVRM geschonden. Hij wijst erop dat zijn verwijdering als gevolg heeft dat hij de voorwaarden van zijn vrijlating niet meer zal respecteren, wat zware gevolgen op zijn strafprocedure kan hebben. Hij is tevens van oordeel dat zijn rechten van verdediging en recht op een eerlijk proces geschonden worden door zijn verwijdering.

3.3.23. Dat verweerder de bestreden bijlage 13 septies treft, impliceert niet dat bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen verzoeker ingestelde strafvervolging, er geen eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak binnen een redelijke termijn zou zijn door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld. Een schending van artikel 6, § 1 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.3.24. Artikel 6, § 3 van het EVRM garandeert een beklagde doeltreffende juridische bijstand bij een strafprocedure. Uit de bestreden bijlage 13 septies blijkt niet dat verweerder dit met de voeten treedt. Immers kan zoals gezegd hierin duidelijk gelezen worden, dat *“ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier [...] het echter voor betrokkene [mogelijk is] om, voorzien van de nodige identiteitsstukken, terug te keren naar België.”* Dit is voldoende breed opgesteld zodat het verzoeker toelaat om voor zover hij verkiest om zelf verweer te voeren tijdens zijn strafvervolgingsprocedure of hierbij persoonlijk aanwezig wenst te zijn of alhier met zijn advocaat wenst te overleggen over zijn dossier, terug naar België te komen.

3.3.25. Verzoeker herinnert aan de politionele voorwaarden waaraan hij zich moet houden volgens de (verbeterde) beschikking van de raadkamer. De uitvoering van de bestreden bijlage 13 septies staat niet haaks op het vervullen van de eerste voorwaarde, met name ,van algemeen goed gedrag zijn en geen strafbare feiten plegen. Het staat evenmin haaks op de derde voorwaarde dat een contactverbod inhoudt met de mede-inverdenkinggestelden in het dossier. Waar verzoeker erop wijst dat hij verplicht is om zijn adres te communiceren, ziet de Raad niet in hoe verzoeker door de bestreden bijlage 13 septies verhinderd wordt om mee te delen dat hij zich bevindt op een adres in Albanië. In de beschikking kan voorts gelezen worden dat hij zich moet aanbieden bij elke politionele en/of gerechtelijke uitnodiging. Voor zover dit kan gelijkgesteld worden met verschijnen bij alle proceshandelingen waar verzoeker op wijst in zijn verzoekschrift, dient de Raad opnieuw op te merken dat dit niet uitgesloten is door verweerder vermits hij in de bestreden bijlage 13 septies stelt: *“ ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier [...] het echter voor betrokkene [mogelijk is] om, voorzien van de nodige identiteitsstukken, terug te keren naar België”*. Waar verzoeker opnieuw opwerpt dat hij de borgsom zal verliezen die hij heeft betaald, volstaat het te verwijzen naar het gestelde in punt 3.3.14.

Het eerste middelonderdeel is niet gegrond.

3.3.26. In een tweede middelonderdeel is verzoeker van oordeel dat er sprake is van een schending van het vermoeden van onschuld (artikel 6,§2 EVRM) waaraan verweerder volgens hem ook gehouden is. Verzoeker betwist zijn betrokkenheid in deze feiten. Hij betoogt dat verweerder ten onrechte zich baseert op het aanhoudingsbevel om te concluderen dat de eiser een gevaar vormt voor de openbare orde. Er is nog definitief vonnis. Verzoeker wordt volgens hem schuldig bevonden door verweerder wat strijdig is met artikel 6 EVRM en het beginsel van vermoeden van onschuld alsook het zorgvuldigheidsbeginsel nu deze vermelding voorbarig is.

3.3.27. Voormelde kritiek kan zelfs als ze gefundeerd is, geen aanleiding geven tot de schorsing van de bestreden bijlage 13 septies. Immers stelt de bevelscomponent zoals gezegd vast dat verzoeker valt onder de toepassing van artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet omdat *“ Betrokkene verblijft op het grondgebied minstens sinds 19.04.2022”*. Verzoeker betwist dit zoals gezegd niet en voormelde vaststelling volstaat op zich al om het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten te kunnen

schragen. De Raad gaat dus niet in op de kritiek die verzoeker uit die gericht is tegen een tweede motief om een bevel om het grondgebied te verlaten te treffen, met name de toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, *“wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden”*, waarbij verweerder verwijst naar verzoekers aanhoudingsmandaat en wat daartoe aanleiding heeft gegeven.

Het tweede middelonderdeel is derhalve niet gegrond.

Derhalve is het tweede middel voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.4. De vaststelling dat de tweede cumulatieve voorwaarde niet voldaan is, volstaat voor de verwerping van de ingestelde vordering tot schorsing.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. S. HUENGES WAJER,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

M. EKKA